

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/10/2022
Identifikačné číslo spisu:	9522100038
Dátum vydania rozhodnutia:	10.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9522100038.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaníča a JUDr. Patrika Příbelského, PhD., na verejnom zasadnutí konanom 10. januára 2024 v Bratislave v trestnej veci obžalovanej Mgr. L. V. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné prejednal odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 14T/2/2022, zo 14. júna 2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 14/2/2022, zo 14. júna 2022 (č. l. 1195 a nasl., zv. č. V. súdneho spisu), bola obžalovaná Mgr. L. V. uznaná za vinnú zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. a), písm. d), ods. 4 písm. c) Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona (viď body 1/ až 3/ výrokovej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorých sa dopustila na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenom čase, pôsobiac najmenej od roku 2010 až do zadržania jednotlivých členov zločineckej skupiny, resp. osôb činných pre zločineckú skupinu, prevažne v H. kraji a v okolí, s cieľom páchania predovšetkým drogovej trestnej činnosti, bola založená zločinecká skupina, kde od jej založenia na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni bol Z. J., ktorý zločineckú skupinu riadil a koordinoval jej členov na nižšie postavených úrovniach hierarchie, pri páchaní rôznej, predovšetkým drogovej trestnej činnosti, kde na stredných úrovniach hierarchie v skupine sa nachádzali, okrem iných, osoby A. T. prezývaný „U.“, L. M. prezývaný „T.“, W. Š. prezývaný „T.“, W. O., B. G., F. S., O. Y. prezývaný „G.“, ktorí plnili svoje úlohy v rámci skupiny pri páchaní najmä drogovej trestnej činnosti, pričom každý člen na nižšom stupni zabezpečoval, či už osobne, alebo prostredníctvom ďalších členov skupiny, resp.

doteraz presne nezistených páchatel'ov výrobu drog - metamfetamínu, ktorý následne distribuovali hlavne v H. kraji a jeho okolí, pričom pre uvedenú zločineckú skupinu boli činné osoby O. Z. prezývaný „W.“, P. Y., A. Z., O. G., O. M., L. V., U. B., F. C., F. U., O. Z., M. C., S. U., O. F., W. A., ktoré konali na základe pokynov členov zločineckej skupiny, kde postavenie a činnosť osôb v rámci skupiny bolo nasledovné; A. T. a L. M. si zabezpečovali tabletky a aj iné prekursorzy na výrobu metamfetamínu, a to najmä od osôb L. J., L. G. a O. A., z ktorých A. T. a L. M., resp. prostredníctvom tzv. „S.“, ku ktorým patrili F. G. a A. X., B. G. a L. V. vyrábali metamfetamín, ktorí prostredníctvom svojej siete dealerov, ku ktorým patrili aj F. S., O. Y., U. B., F. C., F. U., O. Z., F. N. predávali metamfetamín menším, doposiaľ nestotožneným dilerom, resp. konečným spotrebiteľom; obvinený W. O. si zabezpečoval tabletky a aj iné prekursorzy na výrobu metamfetamínu, kde výrobu metamfetamínu pre W. O. zabezpečoval najmä A. X., F. G., ktorého tzv. „pravou rukou“ bol od roku 2016 O. Y., ktorým tabletky potrebné na výrobu metamfetamínu dodával Z. V. a od roku 2017 aj L. G., pričom následne po vyrobení metamfetamínu, tento bol odovzdaný W. O., ktorý prostredníctvom svojej siete dealerov, ku ktorým patrila aj O. M., M. C., S. U., O. F., W. A., I. Č., predávali metamfetamín menším, doposiaľ nestotožneným dilerom, resp. konečným spotrebiteľom, kde ako sprostredkovateľ pri zabezpečovaní tabliet na výrobu metamfetamínu a pri distribúcii metamfetamínu medzi W. O. a F. G. pôsobila P. Y., ako vtedajšia družka F. G.; W. Š., ktorý tvoril tzv. „W.“ s L. J., si zabezpečovali tabletky a aj iné prekursorzy na výrobu metamfetamínu, kde metamfetamín im vyrábali aj F. G., pričom získaný metamfetamín prostredníctvom svojich dilerov, ku ktorým patrili aj O. Z., A. Z., O. G., predával konečným spotrebiteľom; B. G., bývalá manželka F. G., sa podieľala na výrobe metamfetamínu ako tzv. „varič“, pričom takto vyrobený metamfetamín od B. G. odoberal aj F. G. v prípade, že sám mal prestávku vo výrobe metamfetamínu a tento následne postupoval svojím dilerom, ku ktorým patrila O. M., ktorá ho distribuovala konečným spotrebiteľom,

2/ od polovice roku 2016 do jesenných mesiacov roku 2017, si A. T. a L. M. objednávali tabletky na výrobu metamfetamínu, a to prostredníctvom L. G. a O. A., ktorým tieto tabletky dodával H. A., kde L. G. takto zabezpečené tabletky zn. Cirrus 120 mg s obsahom účinnej látky pseudoefedrín o hmotnosti 5,3 kg v hodnote minimálne 10.000,00 Eur za várku, odovzdával A. T. v jeho rodinnom dome na U. ulici č. X v Z., príležitostne v garáži nachádzajúcej sa v meste Z. a L. M. v záhradnej chate nachádzajúcej sa v Z. - časť Č., pričom počet takto odovzdaných várok bol minimálne 20 do jesenných mesiacov roku 2017, ktoré následne odovzdali B. G., ktorá z takto odovzdaného množstva, resp. z odovzdaných tabliet spracovaného efedrínu, vyrábala spoločne s obvinenou Mgr. L. V., chemickými reakciami, v rodinných domoch nachádzajúcich sa v obci N. a S. P. metamfetamín, pričom takto vyrobili minimálne 22 kg metamfetamínu a takto vyrobený metamfetamín mal hodnotu minimálne 660.000,00 Eur, ktorý následne B. G... opätovne odovzdala A. T. a L. M. na ďalší predaj pre ich dilerov, pričom metamfetamín v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

3/ od začiatku roku 2019 do konca roku 2019 si obvinený L. M. za účelom výroby metamfetamínu pravidelne zabezpečoval od O. B. tablety zn. Cirrus 120 mg ako aj tablety zn. Galpseud obsahujúce pseudoefedrín, a to za sumu 11.500,00 Eur, čo bola cena jednej várky o hmotnosti 5,3 kg tabliet pri liekoch Cirrus a 2,5 kg pri liekoch Galpseud, ktoré preberal priamo od O. B. buď v jeho dome v obci N., alebo pred obchodným domom Lidl v Č., pričom obvinenej L. V. odovzdal výhradne tablety zn. Cirrus na vopred dohodnutom mieste, a to v jednom prípade v rodinnom dome v obci S. P. a neskôr v garáži rodinného domu č. XXX v obci N., ktorej okrem týchto tabliet zabezpečil aj suroviny na výrobu metamfetamínu, aktívne sa podieľal aj na jeho samotnej výrobe a to tým, že vykonával druhú fázu výroby tzv. zadymenie, resp. reakciu, pričom celkový počet takto odovzdaných várok za uvedené obdobie bol minimálne 16, z ktorých obvinená L. V. z jednej várky vyrobila 1300 gramov metamfetamínu za finančnú odmenu vo výške 4.000,-Eur, teda za celé obdobie vyrobila 20,8 kg metamfetamínu, ktorý následne obvinený L. M. odpredal svojím dilerom za účelom ďalšej distribúcie a takto vyrobený metamfetamín mal v tom období hodnotu minimálne 520.000,00 Eur, pričom metamfetamín v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Na podklade Špecializovaným trestným súdom prijatého vyhlásenia obžalovanej o tom, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe v zmysle § 257 ods. 1 písm. c), ods. 4, ods. 5 a 7 Trestného

poriadku (viď č. l. 1174 a nasl., zv. č. V.) Špecializovaný trestný súd postupoval podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste a výroku o ochrannom opatrení.

Špecializovaný trestný súd obžalovanej Mgr. V. uložil podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j), písm. l), § 37 písm. h) Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a za použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej uložil peňažný trest vo výške 20.000 (dvadsaťtisíc) Eur s tým, že podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona bol obžalovanej uložený aj trest prepadnutia vecí - peňažných prostriedkov v celkovej výške 15.000 (pätnásťtisíc) Eur a podľa § 76 ods. 1, resp. § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Obžalovaná Mgr. L. V. na hlavnom pojednávaní konanom 14. júna 2022 vyhlásila, že nepopiera spáchanie skutkov kladených jej obžalobou za vinu. V súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Trestného poriadku súd vyhlásenie obžalovanej prijal a zároveň rozhodol o tom, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaná priznala spáchanie skutku, sa nevykoná a vykoná len dokazovanie vo vzťahu k osobným pomerom. Po poučení obžalovanej vzhľadom na jej procesné postavenie táto uviedla, že býva v N. v rodinnom dome s jej synom. V roku 2015 sa dostala do finančných problémov, kedy ju kontaktovala viackrát jej dlhoročná kamarátka. Dostala sa do finančných problémov, a preto ten skutok spáchala. Veľmi to ľutuje, najmä kvôli tomu, že svojím skutkom ublížila svojej rodine a svojmu synovi. Následne obžalovaná vo svojom slovnom prejave z dôvodu plaču nepokračovala, požiadala, či môže opustiť pojednávaciu miestnosť, čo jej bolo umožnené. Následne po prerušení jej výsluchu sa do pojednávacej miestnosti dostavila obhajkyňa, ktorá uviedla, že obžalovaná nie je schopná sa ďalej vyjadrovať a požiadala aby súd ďalej vykonal hlavné pojednávanie v jej neprítomnosti. Tejto žiadosti bolo vyhovené a súd ďalej konal v neprítomnosti obžalovanej, a to vykonávaním dôkazov v súvislosti s jej osobnými pomermi. Z dôvodu hospitalizácie v Psychiatrickej nemocnici po prepustení z väzby na slobodu, a to prakticky až do konania hlavného pojednávania, súd na hlavné pojednávanie predvolal a vypočul znalkyňu z odboru psychológie ako aj znalkyňu z odboru psychiatrie.

Znalkyňa PhDr. Henrieta Tóthpetiová z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia pre dospelých na hlavnom pojednávaní 14. júna 2022 uviedla, že v plnom rozsahu zotráva na záveroch znaleckého posudku, ktorý bol na hlavnom pojednávaní oboznámený a z jeho obsahu vyplýva, že intelektové schopnosti obžalovanej sú v pásme populačného priemeru, jej osobnosť je disharmonicky štruktúrovaná s naznačenými histriónskymi a narcistickými prvkami v správaní, neempatická, urážlivá, manipulatívna a citovo vydierajúca, priťahovaná vonkajšími podnetmi, s bohatou fantáziou, s dobrými organizačnými schopnosťami. Je sugestibilná, nezodpovedná, so snahou hľadať vinníka mimo seba. Obžalovaná je riadne schopná vnímať dianie okolo seba a tiež ho správne reprodukovať. Pravdepodobnosť prognózy recidívy je vyššia a úspešnosť resocializácie tým pádom nižšia. Riziko k suicidálnemu konaniu je v jej prípade zvýšené kvôli jej osobnostnej štruktúre. Znalkyňa MUDr. Monika Gregorová z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria na hlavnom pojednávaní dňa 14. júna 2022 uviedla, že v plnom rozsahu zotráva na záveroch znaleckého posudku, ktorý bol na hlavnom pojednávaní oboznámený a z jeho obsahu vyplýva, že u obžalovanej konštatuje prítomnú zmiešanú poruchu osobnosti s prevahou histriónskych a narcistických rysov. Počas výkonu väzby liečená pre zmiešanú úzkostne depresívnu poruchu. Závislosť od alkoholu, príp. iných psychoaktívnych látok a ani nelátkové závislosti zistené neboli. Nebola zistená duševná porucha/choroba v pravom slova zmysle. Obvinená mohla rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť a svoje konanie vedela ovládať v plnej miere. Nebola zistená žiadna psychotická porucha, patický afekt, intoxikácia psychoaktívnymi látkami ťažkého stupňa, príp. iná porucha, ktoré by mali forenzne významný vplyv na jej rozpoznávaciu a ovládacie schopnosti. Jej konanie nebolo paticky (chorobne) motivované, ale na cieľ zamerané - finančný zisk. Je schopná chápať zmysel trestného konania v plnej miere a jej pobyt na slobode nie je pre spoločnosť nebezpečný. Riziko suicidálneho konania je u nej zvýšené. Menej pravdepodobné je počas výkonu väzby, avšak po potenciálnom právoplatnom nepodmienečnom treste je zvýšené.

Najpravdepodobnejšie v rámci skratového konania. Vzhľadom na jej duševný stav nemá žiadne návrhy, táto je v ambulantnej psychiatrickej starostlivosti. Na otázku obhajkyne, aby sa znalkyňa vyjadrila k tomu, že obžalovaná počas hospitalizácie v Psychiatrickej nemocnici uvádzala, že má výpadky pamäte a či tieto sú dôsledkom poruchy osobnosti, ktoré znalkyňa zistila, alebo sú dôsledkom užívania liekov a prežitej stresovej situácie, znalkyňa uviedla, že udávané výpadky pamäte sú subjektívne, bolo by potrebné ich objektivizovať, v záťažových, stresových situáciách sú poruchy pamäti bežné. Pokiaľ obžalovaná užíva lieky v terapeutických dávkach, tak isto tieto nemajú na toto vplyv. Na otázku predsedu senátu, vzhľadom na uvádzanú hospitalizáciu po prepustení z väzby na slobodu znalkyne zhodne uviedli, že obžalovaná je schopná správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti a chápe zmysel trestného konania.

Ďalej sa súd v súlade s ustanovením § 269 Trestného poriadku oboznámil s odpisom registra trestov z č. I. 841 spisu, z obsahu ktorého bolo zistené, že obžalovaná doposiaľ súdom trestaná nebola. Bolo vykonané dokazovanie vo vzťahu k osobe obvinenej, predovšetkým vo vzťahu k podkladom pre rozhodnutie o uložení trestu s tým, že vzhľadom na ustálenú vinu a právnu kvalifikáciu v zmysle podanej obžaloby prokurátora, súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy, a to každý dôkaz samostatne ako aj všetky dôkazy vo vzájomnom súhrne, rovnako tak dôkazy svedčiace v prospech ako aj v neprospech obžalovanej, a to v súlade so zásadami ukladania trestov z hľadiska generálnej a individuálnej prevencie. Súd dospel k záveru, že účel trestu podľa § 34 a nasl. Trestného zákona bude u obžalovanej Mgr. L. V. naplnený uložením trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pričom pri ukladaní tohto trestu súd mimoriadne znížil uloženie trestu, a to v súlade s ustanovením § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, nakoľko má za to, že takto uložený trest zabezpečí jej nápravu a prevýchovu, a teda je dostatočný na to, aby v rámci generálnej prevencie iných odradil od páchania trestnej činnosti a z hľadiska individuálnej prevencie odradí aj obžalovanú od páchania trestnej činnosti po výkone trestu odňatia slobody. Za trestný čin najprísnejšie trestný u obžalovanej možno uložiť trest odňatia slobody v rozsahu 20 až 25 rokov. Súd má za to, že uloženie takéhoto trestu v zákonom stanovenej trestnej sadzbe vzhľadom na dĺžku konania, charakter a rozsah spáchanej trestnej činnosti, považoval súd u obžalovanej ako aj na prísnu existujúcu trestnú sadzbu, za trest neprimerane prísny pre dosiahnutie účelu ukladania trestu ako aj samotného trestného konania. Preto súd pristúpil k uloženiu trestu odňatia slobody pod takto stanovenú trestnú sadzbu, pričom v zmysle ustanovenia § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bolo možné ukladať takto trest nie kratší ako 8 rokov. Senát dospel k záveru, že uloženie 10 ročného trestu odňatia slobody zodpovedá všetkým kritériám a hľadiskám ukladania trestu, pričom pri ukladaní trestu neuložil trest na samej dolnej hranici vo výmere 8 rokov, pretože bolo potrebné zohľadniť najmä tú skutočnosť, že obžalovaná sa zúčastnila na páchaní drogovej trestnej činnosti v rozsahu zadefinovanom v skutku v obžalobe, a teda nešlo o ojedinelé vybočenie z rámca všeobecne záväzných pravidiel správania sa jednotlivca, ale o systematickú činnosť v prospech skupiny, kde sa podieľala na výrobe omamných a psychotropných látok spôsobom, v mieste a v čase uvedeným vo výrokovej časti podanej obžaloby. Obžalovanú súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom strázenia, a to v súlade s ustanovením § 48 ods. 4 Trestného zákona, nakoľko má za to, že vzhľadom na charakter a stupeň narušenia obžalovanej bude jej náprava lepšie zaručená v ústave na výkon trestu odňatia slobody s miernym stupňom strázenia ako v ústave s maximálnym stupňom strázenia. Vzhľadom na to, že motívom konania obžalovanej bolo získanie finančných prostriedkov trestnou činnosťou, boli splnené podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona aj podmienky pre uloženie peňažného trestu, ktorý trest jej súd vymeral v rozsahu 20.000 Eur a v prípade, že by bol peňažný trest úmyselne zmarený, stanovil jej súd náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Pri ukladaní tohto trestu súd rovnako tak prihliadol na samotné vyjadrenie obžalovanej, na rozsah aký ona deklarovala, aký mala príjem z trestnej činnosti, na ktorej sa podieľala, pričom podľa jej vlastného vyjadrenia z výpovede z 26. júla 2020, jednak kde popisuje rozsah takto páchanej trestnej činnosti uvádza, že jej príjem, v období keď páchala trestnú činnosť s teraz už v súčasnosti odsúdenou G., tak bol od 2.000,00 do 4.000,00 Eur za jednu várku, ktoré jej ona dávala, plus počet várok približne označených na 20, a potom vo vzťahu k ďalšiemu skutku, vo vzťahu k ďalšiemu obdobiu, kedy už sa podieľala na 'varení' pervitínu len sama, a to v prospech teraz už odsúdeného M., tak tých dávok malo byť 16. Obžalovaná vo svojej výpovedi uvádza, že spočiatku jej platila G. 600,00 až 650,00 Eur, avšak vo svojej výpovedi nikde bližšie nešpecifikuje, či to bolo za jednu várku, nebolo zrejmé, čo je to spočiatku, čiže či to bolo za jednu, dve alebo päť várok. Pri prijatí záveru potom súd prihliadol na jej

vyjadrenie, že to bolo v rozsahu 2.000,00 až 4.000,00 Eur. Vo vzťahu k ukladaniu trestu, tak ako už bolo vyššie uvedené, mal súd za preukázané, že snahou obžalovanej bolo získať majetkový prospech, ktorý v konečnom dôsledku aj nadobudla. Preto v súlade s ustanovením § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona bol obžalovanej uložený aj trest prepadnutia vecí - peňažných prostriedkov zaistených pri domovej prehliadke obžalovanej, v celkovej výške 15.000,00 Eur, ktoré sa nachádzali v jej rodinnom dome a v súčasnom období sa nachádzajú na depozitnom účte Špecializovaného trestného súdu. Súd má za to, že z obsahu spisu nevyplýva žiadna konkrétna skutočnosť a ani obžalovaná žiadnym spôsobom nedeclarovala, že by malo ísť o finančné prostriedky, ktoré nepochádzajú z trestnej činnosti, súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že išlo v danom prípade o majetkový prospech získaný práve z drogovej trestnej činnosti vo forme zaistených finančných prostriedkov pri domovej prehliadke. Zároveň podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona na obdobie po výkone trestu odňatia slobody obligatórne súd uložil obžalovanej ochranný dohľad v celkovom rozsahu 3 (troch) rokov.

Pokiaľ ide o prokurátorom navrhovaný trest prepadnutia majetku v zmysle ustanovenia § 58 ods. 3 Trestného zákona, súd vyhodnotil všetky základné kritériá a skutočnosti týkajúce sa primeranosti ukladania trestu, rovnako tak dôsledne majú na zreteli ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého možno páchateľovi uložiť taký trest, ktorý predovšetkým postihne jeho a v čo najmenšej možnej miere zasiahne jeho rodinných príslušníkov, príp. osoby blízke. Dospel tak ... k záveru, - že v danom prípade, keďže ukladal trest znížený pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, a teda trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a rovnako tak uložil aj primeraný peňažný trest ako aj trest prepadnutia vecí, že prípadné ďalšie ukladanie trestu prepadnutia majetku by nezodpovedalo základným zásadám a kritériám ukladania trestu v zmysle uvádzaného ustanovenia § 34 a nasl. Trestného zákona, ani zásadám ukladania trestov a ustálenej súdnej praxe, a teda platnej judikatúry vyplývajúcej z rozhodnutí jednak vnútroštátnych a jednak európskych orgánov ochrany práva. Z vyššie uvedeného rezultuje záver, že páchateľ trestnej činnosti by mal byť predovšetkým postihovaný v takom rozsahu, ako sa trestnej činnosti dopustil, výrazom čoho je samotné uloženie trestu. Výkonaným dokazovaním bolo zistené, že obžalovaná má maloletého syna, s ktorým žije sama v spoločnej domácnosti v jej rodinnom dome a v prípade uloženia trestu prepadnutia majetku, by sa uvedený trest dotýkal aj prepadnutia uvedeného rodinného domu a s tým súvisiacou zmenou vlastníctva a užívania uvedeného rodinného domu, a takto uložený trest by mal nesporne za následok stratu bývania nielen obžalovanej, ale aj jej maloletého syna. Pri neuložení navrhovaného trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona súd prihliadol aj na existujúci platný právny stav, konkrétne na tú skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky 21. marca 2021 prijal na ďalšie konanie podnet skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, ktorým sa v súčasnosti platnej právnej úprave vytyka obligatornosť ukladania uvedeného trestu prepadnutia majetku vo vzťahu k v zákone zadefinovaným trestným činom, a to práve s akcentom na tú skutočnosť, že výrok o prepadnutí majetku postihuje celý majetok obžalovaného, bez ohľadu na to, či bol, alebo nebol nadobudnutý zo spáchanej trestnej činnosti. V súvislosti s prípadným ukladáním trestu prepadnutia majetku považuje súd za potrebné uviesť nielen vyššie uvedené skutočnosti, ale aj tú skutočnosť, že sa dôsledne zaoberal existujúcimi majetkovými pomermi obžalovanej, a to najmä z pohľadu časového nadobudnutia jej majetku, a teda k prijatiu záveru, či bol, alebo nebol nadobudnutý trestnou činnosťou. Pri dôslednom prieskume existujúcich majetkových pomerov obžalovanej sa na č. l. 777 spisu nachádza súpis majetku obžalovaný Mgr. L. V., kde táto podľa výpisu z katastrálneho portálu v čase rozhodovania súdu vlastní pozemok vo výmere 186 m², to je zrejme plocha pod rodinným domom a príslušná plocha a rovnako tak nádvorie vo výmere 250 m² a rodinný dom postavený na parcele XXXX/X, teda na tomto pozemku. Súd má za to, že v danom prípade pokiaľ ide o tento majetok tak, ako vyplýva z katastrálneho portálu, mal byť nadobudnutý darovaním v roku 2011, teda v čase pred páchaním tejto trestnej činnosti. Rovnako tak bolo prístupné ku skúmaniu, keďže bolo administratívne zaistené okrem finančných prostriedkov aj osobné motorové vozidlo zn. S. Y. XX, EČV: H., kedy došlo k nadobudnutiu tohto vozidla. Z výpisu z evidencie motorových vozidiel je zrejme, že tu je posledný zápis z roku 2011, nie je tam žiadny ďalší zápis, a teda nie sú zistiteľné také skutočnosti, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že išlo o nadobudnutie uvedeného motorového vozidla po roku 2016, kedy obžalovanej obžaloba kladie za vinu páchanie trestnej činnosti. Túto pochybnosť kedy došlo k nadobudnutiu uvedeného motorového vozidla obžalovanou a či za finančné prostriedky získané páchaním trestnej činnosti, preto súd vyhodnotil v pochybnostiach v prospech obžalovanej, teda že nebolo preukázané, že

ide o motorové vozidlo, ktoré nadobudla skôr, ako došlo k páchaniu trestnej činnosti, za ktorú bola uznaná vinnou. Pokiaľ ide o ochranné opatrenie týkajúce sa ochranného dohľadu, tento súd ukladal obligatórne, pretože ide o obžalovanú, ktorá bola uznaná vinnou za obzvlášť závažný zločin, a teda boli splnené obligatórne podmienky na uloženie takéhoto ochranného opatrenia na dobu po výkone trestu odňatia slobody a súd má za to, že uložený ochranný dohľad v rozsahu troch rokov je dostatočným a primeraným pre naplnenie samotného účelu ukladania tohto ochranného opatrenia".

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal riadne a včas odvolanie prokurátor proti výroku o treste. Prokurátor v odvolaní (č. I. 1207 a nasl.) argumentoval nasledovne.

„ ... súd vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody poukázal na § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného poriadku, avšak nevysvetlil, aké okolnosti ho viedli k takémuto kroku, iba konštatoval, že uložený trest je dostatočný, aby odradil od páchania trestnej činnosti obžalovanú ako aj iných. Trest odňatia slobody v rozsahu 20 - 25 rokov považoval za neprimerane prísny. S takýmto stanoviskom ... sa nemožno stotožniť, a to práve na existenciu tzv. generálnej prevencie. Poukazujem pritom na špekulatívne a nejednoznačné tvrdenia obžalovanej, ktorá v prípravnom konaní zľahčovala svoju vinu, keď uvádzala, že najskôr vôbec nevedela, o čo sa jedná a myslela si, že len participuje na výrobe kvasiniek. Jej výpovede vo vzťahu ku skutku boli podmienené dôkaznou situáciou. Celkové jej správanie sa počas prípravného konania je v súlade so závermi znaleckého posudku znalca z odboru psychológia, teda že jej osobnosť je abnormne štruktúrovaná, skôr s tendenciou podceňovať druhých a seba vyvíňovať. Jej snaha o prispôsobovanie má nízku úroveň, ambície na životnú úroveň sú vysoké. Pravdepodobnosť prognózy recidívy je vyššia a úspešnosť resocializácie tým pádom nižšia. Mám za to, že aj jej vyhlásenie o vine bolo len účelové, s cieľom si zabezpečiť čo najnižší trest odňatia slobody. Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že mimoriadne zníženie trestu neprichádza u obžalovanej vôbec do úvahy, poukazujem v tejto súvislosti aj na druh trestnej činnosti, ktorej sa dopúšťala a množstvo pervitín, ktoré vyrobila či už sama alebo s B. G.. Drogová trestná činnosť nemá dopad len na život a zdravie jednotlivca - konečného spotrebiteľa, ale aj na jeho rodinu a často má za následok páchanie ďalšej trestnej činnosti práve zo strán konečných spotrebiteľov, ktorí ju páchajú za účelom získania finančných prostriedkov na kúpu drogy.

Vo vzťahu k chýbajúcemu výroku o treste, a to konkrétne neuložení trestu prepadnutia majetku obžalovanej podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku poukazujem na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/49/2020, z 13. januára 2021 a na úvahy uvedené v jeho odôvodnení. V naznačenej súvislosti prokurátor doslovne citoval relevantné pasáže obsiahnuté v odôvodnení naposledy zmieneného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré možno pre prehľadnosť (nakolko sú explicitne uvedené v písomných dôvodoch prokurátorom podaného odvolania) uviesť ešte v tejto časti aktuálneho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nasledovne:

Pokiaľ zákonodarná moc rozhodla tak, že určila v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona obligatórnu povinnosť uložiť páchatelovi, tam uvedených trestných činov, trest prepadnutia majetku za splnenia podmienky, že je preukázané, že konfiškovateľný majetok pochádza aj z trestnej činnosti páchatela; „ ... a páchatel nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou, alebo z výnosu z trestnej činnosti“, potom nemôže súdna moc odvolávajúc sa na akýkoľvek výklad zákona zmeniť jeho jasné, zrozumiteľné a presné znenie s odôvodnením, že: „uloženie trestu prepadnutia majetku by bolo síce zákonné, ale nie primerané a spravodlivé“. Súdna moc totižto nenesie zodpovednosť za znenie zákona, ani za jeho prísnosť, ale zákon aplikuje. V prípadoch nejasností, či možností rôznych výkladov, musia sudy zákon vykladať ústavne konformným spôsobom, nie však zjavne v rozpore so znením toho ktorého zákonného ustanovenia. Zákonodarná moc použila jasnú, presnú a zrozumiteľnú prikazovaciu, resp. až rozkazovaciu formulu „uloží“, ktorú nemožno interpretovať ani s odkazom na základné zásady ukladania trestu (druhý diel, druhej hlavy, prvej časti Trestného zákona), ako neuloží, resp. nemusí uložiť. Ak by totižto platil, podľa názoru najvyššieho súdu, nesprávny výklad a nesprávna aplikácia práva prezentovaná okresným i krajským súdom v predmetnej veci, mohlo by sa stať, že s odkazom na základné zásady ukladania trestov (napr. primeranosť, proporcionalita, personálnosť atď.) by sudy neuložili postupom podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona (zásada trikrát a dosť) trest odňatia slobody na doživotie, lebo „síce uloženie trestu odňatia slobody na doživotie by bolo zákonné, ale neprimerané a nespravodlivé“, alebo by sudy ukladali napr. trest povinnej práce v rozpore ustanovením § 34 ods. 6, druhá veta Trestného zákona s vysvetlením, že „síce súd musí uložiť trest odňatia slobody, čo by bolo

zákonné, ale zároveň nespravodlivé', resp. že za trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (sadzba 25 rokov až doživotie) by uložili trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pretože 'trest len v takejto výmere, podľa ich názoru, je primeraný, proporcionálny, personálny a spravodlivý a lepšie zodpovedá zásadám pre ukladanie trestu, ako trest odňatia slobody na doživotie'. Takúto anarchiu nemožno pripustiť, a preto najvyšší súd poznamenáva: príkazný slovný výraz 'uloží' uvedený v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona znamená obligatórnu povinnosť pre súd uložiť trest prepadnutia majetku v prípade, ak obvinený bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu uvedeného v ustanovení § 58 ods. 2 Trestného zákona a zároveň je splnená podmienka, že obvinený nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestným činom alebo z výnosu z trestného činu, za ktorý bol uznaný za vinného. Vyžaduje sa existencia príčinnej súvislosti medzi trestným činom za spáchanie, ktorého bol páchatel' uznaný za vinného, a konfiškovateľným majetkom (nie medzi trestom prepadnutia majetku a trestným činom ...), z ktorej vyplýva, že konfiškovateľný majetok aspoň v značnom rozsahu bol nadobudnutý práve tým trestným činom alebo z výnosu práve z toho trestného činu, za ktorý bol páchatel' uznaný za vinného. V zmysle § 58 ods. 2 Trestného zákona ide o prvú hmotnoprávnu podmienku potrebnú na uloženie trestu prepadnutia majetku. Ďalšia hmotnoprávna podmienka, ktorej naplnenie musí byť preukázané, aby bolo možné uložiť trest prepadnutia majetku, je uvedená v § 59 ods. 1 Trestného zákona a vyplýva z nej, že trest prepadnutia majetku sa vzťahuje na majetok, ktorý je vo výlučnom vlastníctve páchatel'a. Najvyšší súd poznamenáva, že bremeno zdánlivej nespravodlivosti mimoriadne prísneho trestu prepadnutia majetku neleží na pleciach súdu, ale na pleciach zákonodarcu, ktorý aj o znení § 58 ods. 2 Trestného zákona nepochybne rozhodol po zrelej úvahe, zohľadniac aj situáciu, aká nastala v tomto prípade - obvinený priznal vinu, nahradil škodu...., treba si uvedomiť, že platí dura lex, sed lex - tvrdý zákon ale zákon - je tak napísaný, treba ho rešpektovať a dodržiavať, samozrejme v korelácii s I. ÚS 155/2017. Preto úvahy ... neuložiť trest prepadnutia majetku tam, kde má byť podľa zákona uložený (síce by sa mohol javiť ako zákonný, ale nie ako primeraný a spravodlivý), nie sú podľa názoru najvyššieho súdu správne ... v takýchto prípadoch je postup súdu podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona obligatórny (primerane I. ÚS 265/2016 z 20. apríla 2016).

Prokurátor doplnil, „... má za to, že uvedené argumenty sú totožné aj v súvislosti s postupom prvostupňového súdu pri aplikácii ustanovenia § 58 ods. 3 Trestného zákona. Preto navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

- postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste,
- v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanej Mgr. L. V. vzhľadom na jej vyhlásenie o vine uložil podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, za použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a teda vo výmere 13 (trinásť) rokov a 4 (štyri) mesiace so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia a ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky,
- ďalej navrhujem, aby uložil obžalovanej Mgr. L. V. v súlade s § 58 ods. 3 Trestného zákona aj trest prepadnutia majetku".

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila obžalovaná Mgr. V. „... rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu ... považujeme za zákonné a správne a z uvedeného dôvodu nebolo napadnuté zo strany obžalovanej odvolaním. Obžalovaná sa od začiatku trestného konania priznávala a popísala svoj podiel na výrobe omamných a psychotropných látok, ako aj opísala podiel spolupráce s inými osobami (dnes už právoplatne odsúdenými a v prípade G. G. neprávoplatne odsúdenej). O uvedenom priznaní a oľutovaní skutku svedčí aj samotné vyhlásenie viny obžalovanej na hlavnom pojednávaní ... prokurátor nenamietal takéto vyhlásenie prijať, a preto je veľmi zarážajúce jeho tvrdenie o špekulatívnom a nejasnom tvrdení obžalovanej. Vo vzťahu k výroku o treste ... uvádzame, že tento je spravodlivý a zákonný. Nemôžeme nepoukázať na iné rozhodnutia ŠTS v tzv. akcii 'S', kde obžalovaní po vyhlásení viny a pri rovnakej právnej kvalifikácii boli odsudzovaní (mnohí už aj právoplatne) na tresty odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Nejde o vybočenie z bežnej rozhodovacej praxe súdov. Obžalovaná si je vedomá závažnosti trestných činov, ktorých sa dopustila, avšak je nevyhnutné poukázať, že neparticipovala dlhé roky na výrobe omamných a psychotropných látok ako mnohí iní pri uložení rovnakého trestu odňatia slobody ... participovala (v zmysle obžaloby) na výrobe s tromi osobami ... a preto obžalovaná nemala možnosť objasňovať trestnú činnosť iných osôb tak, ako si to možno predstavoval prokurátor ...

obžalovaná nebola nikdy trestne stíhaná, ani nemá záznam v registri priestupkov. Ide o matku, ktorá sa sama stará o syna, ktorý ešte neukončil štúdium na strednej škole. Poukazujeme aj na jej zlý psychický stav, ktorý si po prepustení z výkonu väzby vyžiadal jej niekoľkotýždňovú hospitalizáciu na psychiatrii, o čom bol súd informovaný ... trest, ktorý obžalovanej hrozil vo výmere 20 až 25 rokov by bol vzhľadom na osobu obžalovanej neprimerane prísny. Či už individuálna ako aj generálna prevencia pri uložení trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov je postačujúca. Peňažný trest ... spolu s trestom prepadnutia vecí ... považujeme taktiež za správny

Vo vzťahu k prokurátorom navrhovanému trestu v zmysle § 58 ods. 3 Trestného zákona poukazujeme aj na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii, ktorá stanovuje, že za výnimočných okolností by sa konfiškácia nemala nariadiť, pokiaľ by to podľa vnútroštátneho práva neprimerane zaťažilo dotknutú osobu z dôvodu okolností danej konkrétnej veci, ktoré by mali byť rozhodujúce. Členské štáty by mali túto možnosť využívať vo veľmi obmedzenej miere a mali by mať možnosť stanoviť, že konfiškácia sa nedá nariadiť, len v takých prípadoch, ak by to pre dotknutú osobu znamenalo situáciu, ktorú by mohla len ťažko prežiť. Táto smernica sa v zmysle čl. 3 písm. g) vzťahuje na trestné činy, na ktoré sa vzťahuje rámcové rozhodnutie Rady 2004/757/SVV. V tomto kontexte treba zohľadniť článok 17 ods. 1 CFR, ktorý okrem iného stanovuje, že každý má právo vlastniť svoj oprávnené nadobudnutý majetok, užívať ho a nakladať s ním. Je pravda, že vlastnícke právo zaručené týmto ustanovením nepredstavuje absolútne privilegium. V súlade s článkom 52 ods. 1 CFR totiž možno výkon práv a slobôd zakotvených v Charte obmedziť vtedy, keď to skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou a nepredstavuje to vo vzťahu k sledovanému účelu neprimeraný a neúnosný zásah, ktorým by bola zasiahnutá samotná podstata takto zaručeného práva ... slovenská právna úprava v naznačenom smere nenapĺňa požiadavky únievého práva, čiže čo sa týka prepadnutia majetku za trest podľa § 172 ods. 3 alebo 4 Trestného zákona, zákon umožňuje uložiť takýto trest aj osobám, ktoré nemali žiaden, resp. takmer žiaden hospodársky prospech zo svojej trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené máme za to, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii a CFR sa uplatňuje, aj keď ide o trestný čin, akým je trestný čin dotknutý vo veci samej ... preto je namieste sa pýtať, či smernica 2014/42/EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nevyhnutným predpokladom konfiškácie v prípade, kde nie je podmienkou hospodársky prospech plynúci z trestného činu, za ktorý bola osoba odsúdená, je to, že konfiškácia sa môže týkať len majetku, ktorý nepochádza z trestnej činnosti, a to pod podmienkou, že trestný čin, za ktorý bola osoba odsúdená. Je potrebné skúmať, či táto konfiškácia sa môže týkať aj majetku, o ktorom je nepochybné na základe vykonaného dokazovania, že nepochádza z trestnej činnosti. Z uvedeného potom plynie požiadavka či článok 4 smernice 2014/42 v spojení s čl. 17 ods. 1 CFR, čl. 52 ods. 1 CFR a čl. 49 ods. 3 CFR ako aj zásadou proporcionality sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá v prejednávanej veci, ktorá umožňuje skonfiškovať v prospech štátu majetok, o ktorom je preukázané, že ho páchatel' nezískal trestnou činnosťou a v súvislosti s trestnou činnosťou, z ktorej mal minimálny majetkový prospech a ktorá je na nízkom stupni nebezpečenstva pre spoločnosť a ktorá spôsobí páchatel'ovi trestnej činnosti a jeho rodinným príbuzným existenciálne problémy, stratu bývania, dôstojnosti a možnosti zaradenia do riadneho života po vykonaní trestu.

... poukazujeme na skutočnosť, že nehnuteľný majetok, ktorý bol obvinenej zaistený, nadobudla skôr, ako mal byť čo i len jeden skutok spáchaný. Z aktuálneho výpisu LV č. XXXX pre okres H., obec N., k. ú. N. vyplýva, že rodinný dom bol postavený najneskôr v roku 2022, nakoľko Žiadosť o zápis, Listina OcÚ o Určení súpisného čísla č. XXX/XX je zo dňa 1. februára 2002 - XX/XX ... Zmluvou o zrušení a vysporiadaní podielového vlastníctva na parcely registra „Y“ č. XXXX/., XXXX/XX z 5. mája 2010 boli vysporiadané predmetné pozemky a parcely registra „C“ nadobudla obvinená Darovacou zmluvou z 2. júna 2011. Je teda nepochybné, že uvedené nehnuteľnosti obvinená nemohla nadobudnúť páchaním trestnej činnosti a nemohlo ísť ani o výnos z trestnej činnosti ... okrem nehnuteľného majetku vlastní ešte osobné motorové vozidlo značky S. Y. XX EČV: H., ktoré bolo nadobudnuté v roku 2011, teda pred páchaním trestnej činnosti, za ktorú bola obžalovaná uznaná vinnou. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V prípade uloženia trestu prepadnutia majetku ... postihne nielen samotnú obvinenú, ale aj jej maloletého syna ... ktorý má v predmetnej nehnuteľnosti trvalý pobyt a vytvorený

domov. V prípade obžalovanej, ktorej hrozí dlhoročný trest a tento by mala stráviť v ÚVTOS, jej syn by zostal bez trvalého bydliska a bez domova. Takáto ujma by pre maloleté dieťa predstavovala takú ujmu, ktorá je nenapraviteľná a mohol by byť vystavený riziku, že pôjde na ulicu, nakoľko maloletý syn nevlastní žiadnu nehnuteľnosť a nedisponuje takou finančnou hotovosťou, ktorá by pokryla jeho bývanie minimálne do skončenia vysokoškolského štúdia. Takto uložený trest by predstavoval väčší zásah do práv maloletého dieťaťa ako do práv samotnej obvinenej ... Dovoľujeme si poukázať aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 1/2021, z 12. mája 2021 ... je možné dôvodne predpokladať, že rozhodnutie Ústavného súdu SR by ovplyvnilo rozhodnutie vo vzťahu k trestu prepadnutia majetku u obžalovanej. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu ÚS SR, že § 58 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona nie je súladný s Ústavou SR, zásah do práv obžalovanej by bol nenapraviteľný, nakoľko by došlo k prepadnutiu jej majetku a jeho výkonom by došlo k nezvratiteľnej situácii.

V prípade, aby by odvolací súd zvažoval rozhodovanie aj o treste prepadnutia majetku v zmysle § 58 ods. 3 Trestného zákona na základe odvolania prokurátora, navrhujeme prerušiť trestné konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci PL. ÚS 1/2021. Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora navrhujeme, aby odvolací súd v zmysle § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd tak dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

K výroku o treste odňatia slobody.

Najvyšší súd sa nestotožnil s odvolaním prokurátora v tejto časti a konštatuje, že Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanej trest odňatia slobody, ktorý svojou výmerou (desať rokov) adekvátne zodpovedá potrebám generálnej i individuálnej prevencie trestu a v primeranom rozsahu vyjadruje aj morálne odsúdenie menovanej spoločnosti ...

Súd prvého stupňa pri použití zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, okrem iného vysvetlil, že tak postupoval „vzhľadom na dĺžku konania, charakter a rozsah spáchanej trestnej činnosti ...".

Najvyšší súd poznamenáva, že trestné stíhanie vo veci bolo začaté 25. septembra 2020. Obvinenie bolo Mgr. V. vznesené 25. novembra 2020 a rozsudok súdu prvého stupňa bol vyhlásený 14. júna 2022. Najvyšší súd zámerne (inak by bolo vo veci už dávno rozhodnuté v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/49/2020, z 13. januára 2021 a menovanej uložený aj trest prepadnutia majetku), čakal na rozhodnutie ústavného súdu a vyriešenie otázky ústavnosti ukladania trestu prepadnutia majetku. V prípade, ak páchatel prizná vinu a súd jeho vyhlásenie prijme, nemožno považovať celkovú dobu trvania trestného konania, ku dnešnému dňu, viac ako tri roky za primeranú a zodpovedajúcu právu na spravodlivý proces.

Tu je nutné uviesť, že prierahy spôsobil sám najvyšší súd tým, že čakal na rozhodnutie ústavného súdu, ktoré čakanie však bolo z celkového pohľadu a účelu pre konanie ako také prospešné, pretože inak by bol menovanej uložený aj trest prepadnutia majetku. Najvyšší súd tak zabránil zložitému procesu výkonu tohto trestu, ktorý by aj tak bol v konečnom dôsledku márný a v neposlednom rade vylúčil aj možnosť

pripadnej obnovy konania po rozhodnutí ústavného súdu. Zámerné čakanie najvyššieho súdu na rozhodnutie ústavného súdu nemožno pričítať na ťarchu obžalovanej, ale naopak ide o okolnosť, ktorú možno považovať za okolnosť prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona odôvodňujúcu použitie tohto zmierňovacieho ustanovenia.

Súd prvého stupňa spravodlivo a správne uložil obžalovanej Mgr. V. trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, správne rozhodol o zaradení obžalovanej na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, správne rozhodol o uložení peňažného trestu i trestu prepadnutia veci a správne jej uložil ochranný dohľad. Najvyšší súd sa stotožnil s takým rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu, a preto nemal dôvod rozhodnúť inak ako súd prvého stupňa. Najvyšší súd preto bez potreby duplicitného opakovania, v tejto časti odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

K chýbajúcemu výroku o treste prepadnutia majetku.

V súvislosti s chýbajúcim výrokom o treste prepadnutia majetku najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd nepostupoval v súlade s v tom čase platným ustanovením § 58 ods. 3 Trestného zákona a rozhodol v rozpore s obligatórnou povinnosťou uložiť obvinenej aj trest prepadnutia majetku, pretože uloženie takéhoto trestu bolo zákonodarnou mocou striktne prikázané. Situácia sa však od rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu zmenila.

Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom, sp. zn. PL. ÚS 1/2021, z 27. septembra 2023, rozhodol tak, že ustanovenia § 58 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; vo zvyšnej časti Ústavný súd Slovenskej republiky návrhu nevyhoviel.

Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR, ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, ústavnými zákonmi a medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR, rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

Podľa § 68 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o ústavnom súde“), rozhodnutia ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov, v konaní o súlade medzinárodných zmlúv, v konaní o súlade predmetu referenda, v konaní o výklade ústavy a ústavných zákonov, v konaní o sťažnosti proti výsledku referenda, v konaní o sťažnosti proti výsledku ľudového hlasovania, v konaní o uvoľnení funkcie prezidenta a v konaní o neplatnosti právnych predpisov sa vyhlasujú v Zbierke zákonov Slovenskej republiky v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

Podľa § 91 ods. 1 zákona o ústavnom súde právny predpis, jeho časť alebo jeho ustanovenie, ktorých nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily ústavný súd vyslovil, strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a platnosť za podmienok ustanovených v § 91 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

S poukazom na aktuálny právny stav možno považovať postup Špecializovaného trestného súdu, keď obvinenej neuložil aj trest prepadnutia majetku, za správny. Najvyšší súd si postup Špecializovaného trestného súdu osvojil - stotožnil sa s ním a nenašiel žiadny relevantný dôvod na to, aby obvinenej bol uložený aj trest prepadnutia majetku. Preto neprijal argumenty prokurátora ohľadom trestu prepadnutia

majetku.

Žiada sa však dodať, že pokiaľ zákonodarná moc (z hľadiska vtedy účinného znenia príslušných zákonných ustanovení, t. j. „toho času“ de lege lata) uloží súdu konajúcemu a rozhodujúcemu vo veci samej akýkoľvek hmotnoprávny alebo procesnoprávny imperatív spočívajúci v obligatórnej (bezpodmienečnej) povinnosti použiť akékoľvek tomu obsahovo konvenujúce ustanovenie, súdna moc nemôže (odvolávajúc sa na akúkoľvek výkladovú metódu) zmeniť jasné, zrozumiteľné a presné znenie zákona, resp. odmietnuť jeho inak povinnú aplikáciu s odôvodnením, že jeho použitie by bolo síce zákonné, ale ho nepovažuje za primerané a spravodlivé. Súdna moc totižto nenesie zodpovednosť za znenie zákona, ani za jeho prísnosť, ale zákon aplikuje. V prípadoch nejasností či možností rôznych výkladov, musia sudy zákon vykladať ústavne konformným spôsobom, nie však zjavne v rozpore so znením toho ktorého zákonného ustanovenia.

Riadiac sa vyššie vyjadreným rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.